

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 93.319 van 15 februari 2001
in de zaak A. 60.554/VII-12.782.**

In zake : de gemeente BORSBEEK,
die woonplaats kiest bij
Advocaten M. VAN PASSEL en Vennoten,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Frankrijklei 146

tegen :

de bestendige deputatie van de provincieraad
van ANTWERPEN.

tussenkomen de partij :

de n.v. MOBILIA ANTIQUA,
die woonplaats kiest bij
Advocaten H. GEYSKENS, A. VANDEURZEN,
A. VAN der GRAESEN, C. COOMANS, M. BOES en
W. MERTENS,
kantoor houdende te BERINGEN,
Scheigoorstraat 5.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat de gemeente BORSBEEK op 27 oktober 1994 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 7 juli 1994, waarbij het beroep ingediend door de n.v. MOBILIA ANTIQUA tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek van 17 september 1993 houdende weigering van de vergunning aan de n.v. MOBILIA ANTIQUA tot het exploiteren te 2150 Borsbeek, Corluylei 37, van een inrichting voor het vervaardigen van kunstschilderij en voor de restauratie van meubelen, gegrond wordt verklaard en aan de n.v. MOBILIA ANTIQUA de gevraagde vergunning wordt verleend;

Gelet op het arrest nr. 52.281 van 17 maart 1995 waarbij de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit wordt verworpen;

Gezien het verzoekschrift tot tussenkomst van 7 december 1995;

Gelet op de beschikking van 8 januari 1996 die de tussenkomst van de n.v. MOBILIA ANTIQUA toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op de beschikking van 8 februari 1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de regelmatig gewisselde laatste memories;

Gelet op de beschikking van 21 november 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 21 december 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat E. SERVAIS die, loco Advocaat M. VAN PASSEL verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat H. VAN ROOY, die verschijnt voor de verwerende partij, en van

Advocaat G. DE GROOTE die, loco Advocaten M. BOES en W. MERTENS verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De feiten

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 19 augustus 1991 dient de n.v. MOBILIA ANTIQUA een exploitatievergunningsaanvraag (ARAB-regime) in voor een inrichting waar de restauratie van meubelen en het vervaardigen van kunstschrijnwerk zal plaatsvinden.

In de aanvraag wordt gepreciseerd dat drie houtbewerkingsmachines en drie afzuigtoestellen zullen worden opgesteld, en dat het vermogen 13 kW + 5,15 kW bedraagt.

1.2. Tijdens het openbaar onderzoek worden zestien schriftelijke bezwaren ingediend, en het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek verleent een ongunstig advies.

Op 30 januari 1992 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de n.v. MOBILIA ANTIQUA een exploitatievergunning "tot het in bedrijf stellen te Borsbeek, Corluylei 37, sectie B nr. 153 h2 van een inrichting voor de restauratie van meubelen en het vervaardigen van kunstschrijnwerk, toegerust met houtbewerkingsmachines (e.m. van samen 18,5 kW), een opslagplaats voor 25 m³ hout en een

opslagplaats voor licht ontvlambare producten zoals 25 l zoutzuur, 25 l ammoniak, 25 l white spirit, 25 l alcohol, 25 l tolueen, 50 l lakken en vernissen en 25 l thinner".

De vergunning wordt verleend voor een termijn verstrijkend op 1 september 2001.

De vergunning geldt op voorwaarde dat de inrichting in bedrijf is gesteld uiterlijk binnen een termijn van twee jaar.

1.3. Het besluit van 30 januari 1992 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen wordt aan de verzoekende partij betekend met een aange-tekend schrijven van 17 maart 1992, waarvan de ver-zoekende partij stelt dat zij het op 20 maart 1992 ontving.

In zijn zitting van 27 maart 1992 besluit het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek in beroep te gaan tegen het besluit van de bestendige deputatie.

Er wordt een beroepschrift opgemaakt en dit wordt aangetekend verstuurd op 31 maart 1992.

Het betreft een niet-schorsend beroep.

1.4. De behandeling van het beroep laat blijkbaar op zich wachten en op 1 juli 1993 dient de n.v. MOBILIA ANTIQUA een milieuvergunningsaanvraag in bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek.

Het weze genoteerd dat op grond van de indelingsrubrieken in bijlage 1 van Vlarem I de inrichting van de n.v. MOBILIA ANTIQUA tot klasse 2 was gaan behoren.

Het voorwerp van de aanvraag wordt omschreven als : "restauratie meubelen. Vervaardigen kunstschrjnwerk. Maken v. copies/ontwerpen v. meubelen". Als te gebruiken stoffen worden opgegeven : zoutzuur 3 l, ammoniak 4 l, white spirit 10 l, alcohol

6 l, tolueen 1 l, lakken en vernissen 20 l, thinner 5 l, beits 2 kg, schelak 3 kg.

Blijkens de bijlagen van de aanvraag zouden machines worden opgesteld met een gezamenlijk vermogen van 35,55 kW.

1.5. Tijdens het openbaar onderzoek worden zeventien bezwaarschriften ingediend.

Op 17 september 1993 weigert het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek de gevraagde vergunning.

1.6. Op 6 oktober 1993 -verzonden op 8 oktober 1993- dient de n.v. MOBILIA ANTIQUA bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen beroep in tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek.

1.7. Ondertussen krijgt ook de ARAB-procedure verder haar beslag : op 26 oktober 1993 verklaart de Vlaamse minister van leefmilieu en huisvesting het beroep van de gemeente Borsbeek, aangetekend tegen het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 30 januari 1992, onontvankelijk omdat het te laat werd ingediend.

1.8. Ook de Vlarem-procedure wordt verder afgewikkeld. In het kader van de beroepsprocedure worden een aantal adviezen uitgebracht :

a. Op 19 november 1993 brengt het bestuur milieuvergunningen een gunstig advies uit ten aanzien van de vergunningsaanvraag.

b. Op 22 november 1993 brengt het bestuur ruimtelijke ordening een gunstig advies uit ten aanzien van de vergunningsaanvraag.

c. Op 4 januari 1994 brengt de provinciale milieuvergunningscommissie haar advies uit.

In het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie staat, wat betreft de "evaluatie van het voorwerp van de aanvraag", te lezen wat volgt :

"De PMVC stelt vast dat het voorwerp van de Vlarem-aanvraag identiek is aan het voorwerp van het ARAB-dossier. In dit ARAB-dossier werd door de bestendige deputatie een vergunning verleend, waartegen het schepencollege van Borsbeek een beroep indiende bij de gemeenschapsminister. Aangezien beroepen in het kader van het ARAB niet schorsend zijn, beschikt de exploitant over een lopende vergunning, zodat de Vlarem-aanvraag zonder voorwerp is".

De samenvatting van het advies van de provinciale milieuvergunningscommissie luidt dan ook :

"De Vlarem-aanvraag is zonder voorwerp, gelet op de lopende ARAB-vergunning".

In dit advies wordt blijkbaar nog geen melding gemaakt van het hierboven aangehaald besluit van de gemeenschapsminister van 26 oktober 1993.

1.9. Op 20 januari 1994 neemt de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen een besluit "houdende uitspraak in beroep met betrekking tot het beroep ingediend door de NV MOBILIA ANTIQUA tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Borsbeek van 17 september 1993 en houdende weigering van vergunning aan NV MOBILIA ANTIQUA tot het exploiteren te 2150 Borsbeek, Corluylei 37 van een inrichting".

De bestendige deputatie besluit :

"Het beroep, ingediend door de NV MOBILIA ANTIQUA, gevestigd te Borsbeek, Corluylei 37, tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Borsbeek van 17 september 1993 waarbij aan NV MOBILIA ANTIQUA de vergunning werd geweigerd tot het exploiteren van een inrichting te 2150 Borsbeek, Corluylei 37 wordt zonder voorwerp verklaard gelet op

de lopende vergunning, met een aan de aanvraag identiek voorwerp, verleend door de bestendige deputatie dd. 30 januari 1992 (2/57.801 f2).

Het besluit van het college van burgemeester en schepenen van Borsbeek van 17 september 1993 wordt opgeheven".

1.10. Vervolgens gebeurt er een hele tijd niets, tot wanneer op 7 juli 1994 de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen het thans bestreden besluit neemt, met name een besluit waarbij het besluit van 20 januari 1994 wordt "herzien".

Met dit besluit wordt het beroep van de n.v. MOBILIA ANTIQUA ingewilligd, wordt het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek van 17 september 1993 opgeheven en wordt aan de n.v. MOBILIA ANTIQUA de vergunning verleend "een inrichting te exploiteren ter vervaardiging van kunstschrjnwerk en restauratie van antieke meubelen gelegen te 2150 Borsbeek, Corluylei 37, op de kadastrale percelen (afdeling-sectie-perceelnummer): B-153h2, toegerust met :

- e.m. van samen totaal 18,5 kW;
- opslag van 25 m³ hout;
- opslag van 25 l zoutzuur, 25 l ammoniak, 25 l alcohol, 25 l tolueen, 25 l white spirit, 50 l lakken en vernissen en 25 l thinner";

2. De ontvankelijkheid van het beroep

2.1.1. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord opwerpt dat het beroep niet is ingesteld door de gemeente Borsbeek, maar enkel door het college van burgemeester en schepenen dat evenwel geen rechtspersoonlijkheid heeft en niet autonoom kan optreden;

2.1.2. Overwegende dat artikel 123, 8°, van de Nieuwe Gemeentewet bepaalt :

"Het college van burgemeester en schepenen is belast met :

(...)

8° het voeren van rechtsgedingen waarbij de gemeente hetzij als eiser, hetzij als verweerder betrokken is";

dat artikel 270 van de Nieuwe Gemeentewet luidt als volgt :

"Bij elke tegen de gemeente ingestelde rechtsvordering treedt het college van burgemeester en schepenen als verweerder op.

Het stelt de vorderingen in kort geding en bezitsvorderingen in; het verricht alle handelingen tot bewaring van recht of tot stuiting van verjaring en verval.

Alle andere rechtsvorderingen waarbij de gemeente als eiser optreedt, mogen door het college slechts worden ingesteld na machtiging van de gemeenteraad";

dat de verwerende partij een voor eensluidend verklaard uittreksel heeft neergelegd uit de notulen van de zitting van de gemeenteraad van 15 december 1995 houdende machtiging aan het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borseek "om in het dossier MOBILIA ANTIQUA bij de Raad van State een verzoek tot schorsing en vernietiging in te dienen tegen het Besluit dd. 07.07.94 van de Bestendige Deputatie"; dat, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij in haar laatste memorie betoogt, de vereiste machtiging door de gemeenteraad kan worden voorgelegd zolang de debatten niet zijn gesloten; dat de verwijzing in haar laatste memorie door de verwerende partij naar de arresten nrs. 79.387, de gemeenten SCHOTEN en BRASSCHAAT en 79.388, de gemeenten WUUSTWEZEL, BRECHT en HOOGSTRATEN, beide van 22 maart 1999, niet dienend is, vermits daarin de situatie aan de orde was waarbij het college van burgemeester en schepenen van die gemeenten weliswaar besliste om een annulatieberoep in te stellen, doch niet

een vordering tot schorsing, zodat de vordering tot schorsing die toch door de advocaat van de gemeente werd ingesteld, door de Raad van State onontvankelijk werd verklaard; dat de exceptie niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de verzoekende partij niet aantoonst welk "eigen, rechtstreeks en actueel belang in haren hoofde zou zijn geschonden", dat het feit dat een beroepsinstantie een andere beslissing neemt op zichzelf niet volstaat om de eerste beslissende overheid te machtigen zonder meer een beroep bij de Raad van State in te stellen terwijl alleen maar wordt ingeroepen dat zij door die andersluidende beslissing zwaar gezichtsverlies zou lijden, dat in de tweede plaats het niet mogelijk is voor een gemeente om in de plaats van de burgers van die gemeente of de omwonenden een geding voor de Raad van State te voeren, dat de arresten vermeld in voetnoot 16 van het auditorsverslag dat werd neergelegd tijdens de schorsingsprocedure, niet dienend zijn;

2.2.2. Overwegende dat de verzoekende partij repliceert dat zij wel degelijk een eigen, rechtstreeks en actueel belang heeft om het bestreden besluit aan te vechten, dat, vooreerst, zij het besluit dat zij zelf nam in dezelfde zaak, gehandhaafd wenst te zien, dat, ten tweede, het milieuvergunningsdecreet een administratief beroep openstelt voor het college van burgemeester en schepenen tegen de beslissing van de bestendige deputatie, dat, tenslotte, de Raad al in voorgaanden aanvaardde dat een gemeentebestuur belang heeft bij het naar de Raad van State gaan tegen een in beroep genomen en definitieve exploitatievergunning;

2.2.3. Overwegende dat wordt vastgesteld dat met het bestreden besluit een beslissing genomen door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente

Borsbeek wordt opgeheven; dat de gemeente er belang bij heeft deze opgeheven beslissing gehandhaafd te zien; dat alleen reeds om die reden de exceptie niet opgaat;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1. Overwegende dat de verzoekende partij in het verzoekschrift als "enig middel" inroept :

"een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht, een schending van het Milieuvergunningsdecreet en B.Vl.R. van 6 februari (Vlarem I), onder meer artikel 50, 4° van Vlarem I, evenals een schending van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motiveringsplicht inzake bestuurshandelingen";

dat zij in dat middel volgende grieven uiteenzet (samen-gevat) :

1) Het milieuvergunningsdecreet noch Vlarem I voorzien in een procedure waarbij het mogelijk is een beslissing houdende uitspraak over een beroep tegen een beslissing over een vergunningsaanvraag, bijna zes maanden later te "herzien". Het bestreden besluit beoogt de strenge voorwaarden verbonden aan de intrekking te omzeilen, omdat het besluit van 20 januari 1994 niet meer in aanmerking komt voor intrekking.

2) Bij de overweging in de aanhef van het bestreden besluit dat de inrichting niet binnen twee jaar in gebruik werd gesteld, vraagt de verzoekende partij zich af "hoe het mogelijk is dat op datum van 20 januari 1994 (datum van de uitspraak in beroep) geweten zou zijn dat op 30 januari 1994 het bedrijf niet in gebruik zou zijn; een besluit herzien om deze reden, vormt een onaanvaardbaar precedent en een inbreuk op het rechtszekerheidsbeginsel".

Het niet in gebruik zijn werd niet ter plaatse vastgesteld.

Op 3 maart 1994 stelde de milieuambtenaar van de verzoekende partij opnieuw vast dat er wel degelijk apparatuur (zij het beperkt) ter plaatse was en dat er beperkte werkzaamheden werden uitgevoerd. Dit was ook toegestaan, gelet op de ARAB-vergunning en het niet-schorsend beroep dat het gemeentebestuur daartegen had ingesteld.

3) In het bestreden besluit wordt overwogen wat volgt :

"Gelet op het besluit van de Bestendige Deputatie dd. 20 januari 1994 waarbij het voormelde beroep zonder voorwerp werd verklaard gelet op de lopende vergunning, met een aan de aanvraag identiek voorwerp verleend door de Bestendige Deputatie dd. 30 januari 1992".

Ten onrechte wordt er aldus van uitgegaan dat de ARAB-vergunning en de Vlarem-aanvraag identieke aanvragen zijn. De inplantingsplannen, de aangeduide machines en toestellen (en vermogens), de hoeveelheid aangevraagde toestellen en de hoeveelheid op te slagen producten verschillen voor beide aanvragen.

4) De overweging in de aanhef van het bestreden besluit dat, in de hypothese dat het object hetzelfde is, een latere aanvraag een vroegere aanvraag of vergunning op impliciete wijze opheft, en dat dit a fortiori geldt in de hypothese dat de reglementering gewijzigd is, is onjuist.

In de gevallen waarin voor de inwerking-treding van Vlarem I nog een ARAB-aanvraag werd ingediend, en nadien besloten werd toch een Vlarem-aanvraag in te dienen, diende men altijd uitdrukkelijk afstand te doen van de eerst ingediende aanvraag.

Men vraagt zich trouwens af waarom in het bestreden besluit thans deze motivering wordt aanvaard,

terwijl dit ook in het besluit van 20 januari 1994 had kunnen opgenomen worden.

5) Het is onjuist dat de aanvrager werd gehoord door de provinciale milieuvergunningscommissie.

6) De verzoekende partij werd niet in kennis gesteld van het feit dat het milieuvergunningsaanvraagdossier van de n.v. MOBILIA ANTIQUA werd heropend.

De verzoekende partij kreeg niet de kans haar standpunt mee te delen of te verdedigen tijdens een hoorzitting.

7) Het bestreden besluit werd niet binnen de in artikel 50, 4°, c), van Vlarem I voorgeschreven termijn van tien kalenderdagen betekend.

8) a- Het bestreden besluit geeft toelating tot het in werking stellen van een vermogen van 18,5 kW (dit is 12,25 kW meer dan het thans in werking gestelde 6,25 kW) en 200 l licht ontvlambare vloeistoffen.

De n.v. MOBILIA ANTIQUA had "hierom zelfs niet meer (...) gevraagd in de Vlarem-aanvraag !"

b- Het bestreden besluit maakt geen melding van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State;

3.2. Overwegende dat in de memorie van antwoord de verwerende partij antwoordt als volgt (samengevat) :

1) Op 20 januari 1994 nam de bestendige deputatie geen constitutieve maar een declaratieve beslissing.

De bestendige deputatie kwam evenwel tot de vaststelling dat het declaratief besluit onjuist was zodat zij tot de herziening van dit besluit is overgegaan op 7 juli 1994. Dit is volkomen rechtmatig.

2) Inzake het verval van de vergunning van 30 januari 1992 stelt de verwerende partij :

"de uiterst beperkte activiteit die zou zijn vastgesteld door de milieu-ambtenaar van de verzoekende partij bewijst precies dat de N.V. MOBILIA ANTIQUA niet op de verhoopte toeren draaide".

3) De verzoekende partij verdraait de overwegingen van de verwerende partij inzake de opheffing van een vroegere aanvraag of vergunning.

4) Noch in de ARAB-procedure, noch in de Vlarem-procedure is aangegeven dat het verboden zou zijn een nieuwe vergunningsaanvraag in te dienen wanneer over de oude vergunning nog geen uitspraak is gedaan.

Nergens is bovendien bepaald dat op uitdrukkelijke wijze afstand zou moeten worden gedaan van de eerste aanvraag.

Wanneer uit de tweede aanvraag duidelijk maar impliciet kan worden afgeleid dat men afstand doet van de eerste aanvraag, mag dit door de bevoegde overheid als dusdanig worden vastgesteld.

Dat die vaststelling geschiedde in het besluit van 7 juli 1994 en niet in dit van 20 januari 1994, heeft geen enkel juridisch gevolg.

5) De melding dat de partijen werden gehoord heeft betrekking op de eerste zitting van 4 januari 1994. Bij de herziening was dit niet meer het geval voor wat betreft de aanvrager.

Zelfs al zou er in verband met de aanwezigheid van de verzoekende partij een materiële vergissing hebben plaatsgevonden, dan nog toont de verzoekende partij niet aan in welke mate dat haar belangen zou hebben geschaad.

6) Het gemeentebestuur werd in ieder geval gehoord op de zitting die aanleiding gaf tot het bestreden besluit van 7 juli 1994.

7) De schending van artikel 50, 4°, van Vlarem I kan niet op ontvankelijke wijze door het gemeentebestuur worden ingeroepen, nu deze bepaling er toe strekt de aanvrager van een vergunning binnen korte termijn rechtszekerheid te verschaffen over het lot van zijn vergunningsaanvraag.

8) Het niet vermelden van de mogelijkheid om beroep aan te tekenen bij de Raad van State brengt niet de nietigheid van het bestreden besluit mee;

3.3. Overwegende dat de verzoekende partij in haar memorie van wederantwoord geen nieuwe elementen of argumenten toevoegt aan haar verzoekschrift;

3.4. Overwegende dat de tussenkomen partij in haar verzoekschrift tot tussenkomst voorafgaandelijk opmerkt dat de verzoekende partij verschillende middelen formuleert, waarvan de onderlinge begrenzing niet altijd even duidelijk is; dat, voorts, haar argumentatie neerkomt op wat volgt :

1) Er zijn geen specifieke regels die betrekking hebben op de mogelijkheid om genomen beslissingen in te trekken, maar uit de rechtspraak kan worden opgemaakt dat in principe de intrekking van een genomen besluit tot de mogelijkheden behoort.

Dit kan met name wanneer dit ingetrokken besluit door een onwettelijkheid is aangetast of nog wanneer de beneficiant van de beslissing er zich niet tegen verzet.

In de mate dat de beslissing van 20 januari 1994 kan overkomen als een gunstige beslissing voor de

tussenkomen de partij, wil zij poneren dat zij zich niet verzet tegen de intrekking van dat besluit en het vervangen daarvan door het bestreden besluit.

In de mate dat gesteld zou moeten worden dat het bestreden besluit onwettelijk is en niet alleen op verzoek of met instemming van de tot tussenkomst verzoekende partij kan worden ingetrokken, komt het de gemeente toe aan te tonen dat de beslissing van 20 januari 1994 wel degelijk wettelijk was.

Zij laat evenwel na daarover opmerkingen te maken, zodat de gemeente de andere partijen niet in de gelegenheid stelt te appreciëren of de voorwaarden waaronder de beslissing van 20 januari 1994 kon worden ingetrokken, al dan niet vervuld zijn.

2) Er werd wel degelijk gebruik gemaakt van de vergunning die haar, de tussenkomen de partij, op 20 januari 1994 werd verleend.

Er is geen enkele regel die voorschrijft dat men van meet af aan gebruik moet maken van de volledigheid van hetgeen vergund is in een milieuvergunning of de daaraan voorafgaande exploitatievergunning.

De opvatting van de gemeente in verband met het vermeend verval van de vergunning, speelt geen rol bij de beoordeling van de rechtsgeldigheid van het bestreden besluit.

3) Wat betreft de beweerd e feitelijke onjuistheden in de motivering kan worden vastgesteld dat het beschikkend gedeelte van het besluit van de bestendige deputatie wel degelijk overeenkomt met de vergunning zoals die verleend werd door de minister op 26 oktober 1993.

De bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen vergunde minder dan was aangevraagd, doch zij beschikt over die bevoegdheid en de verzoekende partij kan zich daarover bezwaarlijk beklagen.

4) De zogezegde afstand van de eerst ingediende vergunningsaanvraag is een aangelegenheid die uitsluitend de tussenkomende partij aanbelangt, en de gemeente heeft er geen belang bij terzake grieven aan te voeren.

5) De afwezigheid van de tussenkomende partij op de zitting van de provinciale milieuvergunningscommissie heeft niet belet dat van haar motivering kennis kon worden genomen via het beroepsschrift dat zij indiende.

Het betreft een zuiver materiële vergissing die zonder invloed is gebleven op het resultaat van de beslissing.

6) Het gemeentebestuur is wel degelijk gehoord op de vergadering van de provinciale milieuvergunningscommissie en het heeft zijn standpunt kunnen uiteenzetten, zodat het niet kan klagen over een niet ten tweede male horen, daar het in wezen om dezelfde besluitvorming gaat.

7) De termijn van tien kalenderdagen, bedoeld in artikel 50, 4° van Vlarem I, is een termijn van orde;

3.5.1. Overwegende, wat de eerste vier grieven betreft, dat op 30 januari 1992 door de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de n.v. MOBILIA ANTIQUA een exploitatievergunning werd verleend en dit in toepassing van het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB); dat de vergunning werd verleend voor "het in bedrijf stellen te Borsbeek, Corluylei 37, sectie B nr. 153 h2 van een inrichting voor de restauratie van meubelen en het vervaardigen van kunstschrjnwerk, toegerust met houtbewerkingsmachines (e.m. van samen 18,5 kW); een opslagplaats voor 25 m³ hout en een opslagplaats voor licht ontvlambare

produkten zoals 25 l zoutzuur, 25 l ammonia, 25 l white spirit, 25 l alcohol, 25 l toluen, 50 l lakken en vernissen en 25 l thinner"; dat op 1 juli 1993 de n.v. MOBILIA ANTIQUA een milieuvergunningsaanvraag indient bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek, met als voorwerp : "Restauratie meubelen. Vervaardigen kunstschilderwerk. Maken v. copies/ontwerpen v. meubelen"; dat als te gebruiken stoffen worden opgegeven : "zoutzuur 3 l, ammoniak 4 l, white spirit 10 l, alcohol 6 l, toluen 1 l, lakken en vernissen 20 l, thinner 5 l, beits 2 kg en schelak 3 kg"; dat blijkens de bijlagen van de aanvraag machines zouden worden opgesteld met een gezamenlijk vermogen van 35,55 kW; dat op 17 september 1993 die aanvraag door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek werd geweigerd; dat daaruit blijkt dat de ingewilligde exploitatievergunningsaanvraag en de niet ingewilligde milieuvergunningsaanvraag een verschillend voorwerp hadden -zoals overigens ook de verzoekende partij toegeeft-, dat die aanvragen beheerst werden door verschillende wetgevingen, en dat zij dienden te worden beoordeeld door verschillende instanties; dat in haar besluit van 20 januari 1994 de bestendige deputatie dus onterecht van oordeel was dat het beroep "zonder voorwerp" diende verklaard te worden "gelet op de lopende vergunning, met een aan de aanvraag identiek voorwerp"; dat van een identiek voorwerp immers geen sprake was; dat niets belet dat de exploitant die reeds over een exploitatievergunning beschikt naderhand een milieuvergunningsaanvraag indient, zeker indien het voorwerp uitgebreider is, en de toepasselijke regelgeving en de instantie die uitspraak moet doen over de aanvraag verschillend zijn; dat uit niets blijkt dat zulk een exploitant afstand zou moeten doen van een eerdere vergunningsaanvraag of een eerder verleende vergunning; dat dienvolgens het bestreden besluit terecht overweegt

dat het beroep tegen het besluit van 17 september 1993 "niet zonder voorwerp verklaard kan worden"; dat tegen die cruciale overweging de verzoekende partij geen middelen aanvoert, ook niet op pagina 7 van haar verzoekschrift, zoals zij in haar laatste memorie betoogt; dat de verzoekende partij wel middelen formuleert tegen de overwegingen in het bestreden besluit dat de inrichting niet binnen twee jaar in gebruik werd gesteld en dat een latere aanvraag een vroegere aanvraag of vergunning op impliciete wijze opheft; dat evenwel die overwegingen terzake niet dienend zijn; dat zij niet tot het besluit kunnen leiden dat de conclusie in het bestreden besluit dat het beroep tegen het besluit van 17 september 1993 "niet zonder voorwerp kan worden verklaard", niet terecht is; dat de argumentatie van de verzoekende partij dat met het "herzien" van het deputatiebesluit van 20 januari 1994 beoogd wordt de strenge voorwaarden verbonden aan de intrekking te omzeilen, niet opgaat; dat, immers, in de beslissing van 20 januari 1994 enkel en alleen het beroep zonder voorwerp wordt verklaard, hetgeen meteen inhoudt dat geen uitspraak wordt gedaan over het beroep, terwijl met het thans bestreden besluit wél uitspraak wordt gedaan over dat beroep; dat hier aldus voor het eerst uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep, waar zulks voordien nog niet was gebeurd; dat dergelijke beslissing niet hetzelfde is als een intrekking waarbij een eerdere uitspraak over een administratief beroep wordt ingetrokken en wordt vervangen door een andere; dat geen rechtsregel er zich tegen verzet dat uitspraak wordt gedaan over een ingediend administratief beroep, tenzij de termijn om over het beroep uitspraak te doen onder tussen zou zijn verstreken en de vergunning in geval van een in eerste aanleg genomen weigeringsbeslissing geacht zou worden overeenkomstig artikel 25, § 1, van het milieuvergunningsdecreet stilzwijgend te zijn gekomen; dat evenwel de verzoekende partij in casu geen belang

heeft zulks op te werpen, wat zij overigens ook niet heeft gedaan;

3.5.2. Overwegende, wat de vijfde grief betreft, dat de verzoekende partij er geen belang bij heeft aan te voeren dat de beroepsindiener niet werd gehoord door de provinciale milieuvergunningscommissie, terwijl in het bestreden besluit wordt gesteld dat dit wel het geval is;

3.5.3. Overwegende, wat de zesde grief betreft, dat artikel 24, § 4, van Vlarem I bepaalt dat de aanvrager van een milieuvergunning op zijn verzoek door de provinciale milieuvergunningscommissie wordt gehoord; dat nergens wordt voorgeschreven dat de commissie ook andere partijen moet horen;

3.5.4. Overwegende, inzake de zevende grief, dat artikel 50, 4°, van Vlarem I de termijn bepaalt waarbinnen de beslissing van de bestendige deputatie aan de aanvrager van de milieuvergunning moet worden aangezegd; dat die bepaling uitsluitend geldt in het belang van de exploitant; dat de verzoekende partij niet het vereiste belang vertoont bij het aanvoeren van de schending van voornoemde bepaling;

3.5.5. Overwegende, wat het eerste onderdeel van de achtste grief betreft, dat de verzoekende partij terecht aanvoert dat met het bestreden besluit meer werd vergund dan was aangevraagd; dat het voorwerp van de milieuvergunningsaanvraag van 1 juli 1993 als volgt is omschreven: "Restauratie meubelen. Vervaardigen kunstschrijnwerk. Maken v. copies/ontwerpen v. meubelen", en dat als te gebruiken stoffen worden opgegeven : zoutzuur 3 l, ammoniak 4 l, white spirit 10 l, alcohol 6 l, tolu-een 1 l, lakken en vernissen 20 l, thinner 5 l, beits 2 kg en schelak 3 kg, en dat blijkens de bijlagen van de

aanvraag machines zouden worden opgesteld met een gezamenlijk vermogen van 35,55 kW; dat met het thans bestreden besluit wordt vergund :

"een inrichting (...) ter vervaardiging van kunstschrijnwerk en restauratie van antieke meubelen (...) toegerust met :

- e.m. van samen totaal 18,5 kW;
- opslag van 25 m³ hout;
- opslag van 25 l zoutzuur, 25 l ammoniak, 25 l alcohol, 25 l tolueen, 25 l white spirit, 50 l lakken en vernissen en 25 l thinner";

dat uit een vergelijking van beide omschrijvingen blijkt wat volgt :

- voor de opgestelde machines wordt minder vergund dan was aangevraagd;
- voor de opslag van bepaalde producten, namelijk van zoutzuur, ammoniak, alcohol, tolueen, white spirit, lakken, vernissen en thinner wordt meer vergund dan werd aangevraagd; het eerste onderdeel van de achtste grief is voor wat de opslag van die producten betreft gegrond;
- vergunning wordt ook verleend voor 25 m³ hout. Dergelijke opslag is volgens de indelingsrubriek 19.6 van de bijlage 1 bij Vlarem I, zoals die gold ten tijde van het bestreden besluit, niet vergunningsplichtig. Dus zelfs indien meer zou zijn vergund dan werd aangevraagd -op het plan in bijlage 5 van de milieuvergunningsaanvraag is enkel sprake van een "houtvoorraad"- is het bestreden besluit wat dat vergund deel betreft niet gevitieerd;

3.5.6. Overwegende, wat het tweede onderdeel van de achtste grief betreft, dat het niet vermelden van de beroepsmogelijkheid bij de Raad van State niet de onwettigheid van het bestreden besluit meebrengt; dat dit enkel de verschuiving van de beroepstermijn meebrengt;

3.6. Overwegende dat het gegrond bevinden van het eerste onderdeel van de achtste grief (zie punt 3.5.4.) niet moet leiden tot de vernietiging van het ganse bestreden besluit, zoals de verzoekende partij in haar laatste memorie voorhoudt; dat in casu een gedeeltelijke vernietiging van het voorwerp van de vergunning geen enkele afbreuk doet aan de appreciatiebevoegdheid van de vergunningverlenende overheid; dat in alle redelijkheid niet kan worden aangenomen dat de vergunningverlenende overheid de vergunning niet zou hebben verleend indien zij zich zou hebben beperkt tot het verlenen van de vergunning voor de opslag van een hoeveelheid stoffen zoals deze werd aangevraagd; dat ook niet blijkt dat alsdan de vergunning onwerkzaam zou zijn,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Vernietigd wordt het besluit van de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 7 juli 1994, waarbij het beroep ingediend door de n.v. MOBILIA ANTIQUA tegen het besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Borsbeek van 17 september 1993 houdende weigering van de vergunning aan de n.v. MOBILIA ANTIQUA tot het exploiteren te 2150 Borsbeek, Corluylei 37, van een inrichting voor het vervaardigen van kunstschrjnwerk en voor de restauratie van meubelen, gegrond wordt verklaard en aan de n.v. MOBILIA ANTIQUA de gevraagde vergunning wordt verleend, in zoverre voor de opslag van zoutzuur, ammoniak, alcohol, tolueen, white spirit, lakken, vernissen en thinner meer vergund werd dan aangevraagd.

Artikel 2.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het gedeeltelijk vernietigde besluit.

Artikel 3.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij en van het Vlaamse Gewest, elk voor de helft.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op drieduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien februari tweeduizend en een, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.